

ster, idet de Sager, jeg har med at gøre paa dette Felt, den Gang laa under Indenrigsministeriet — den tidligere Indenrigsminister, gik imod C-Nævnets Flertal. Han gjorde det i en noget anden Aand og i en noget anden Retning end jeg. Det er sagt saa tidt: han har gjort akkurat det samme formelt — i Realiteten er det ganske vist det modsatte. Han har gjort det og erkender derfor ogsaa, hvad han selvfølgelig er nødsaget til, at hvad jeg her har gjort, er fuldt lovligt. Da jeg i Fjor i December Maaned foreslog nogle midlertidige Ændringer i Arbejdsløshedslovgivningen, ønskede jeg for øvrigt, at denne fakultative Ret, som Ministeren har, blev gjort obligatorisk, og da blev der af de andre Partier svaret, at det var overflødigt, for Ministeren havde denne Ret, og det konservative Partis Hovedorgan erklærede, at det var ganske overflødigt at anmode Rigsdagen om en saadan Ret til at forhøje den fortsatte Hjælp, for jeg havde den. Fra alle Sider har man saaledes været enig om, at jeg har handlet lovligt, altsaa ikke egenmægtigt. Havde jeg handlet egenmægtigt i den Forstand, at det ikke var i Overensstemmelse med Loven, var jeg moden til Rigsretstiltale, men det har ikke fra nogen Side været blot antydnet.

Men naar nu det ærede 3die Medlem for 4de Kreds paastod, at jeg ikke havde parlamentarisk Flertal, ja, saa gælder det ikke mere i Aar end i Fjor. Men jeg ser ganske vist, at Partiet Venstre og det konservative Folkeparti ogsaa i Folketingets Udvalgsbetænkning har sagt det samme. Jeg finder det da rigtigt at sige et Par Ord derom. Om jeg i denne Sag har parlamentarisk Flertal eller ej, kan kun det Ting afgøre, som har Parlamentarismens Grundsatninger og Udførelse i Livet i sin Haand, nemlig det folkevalgte Ting, Folketinget. Der er ikke fra nogen Side i Folketinget stillet noget Mistillidsvotum til mig i denne Henseende. Hvis man mente, at jeg ikke havde handlet parlamentarisk, saa skulde jeg mene, at det havde været ikke blot en Ret, men en Pligt for de Partier, som fandt, at jeg havde handlet uparlamentarisk, at stille Forslag om Mistillidsvotum til mig i denne Sag. Det har de ikke gjort. Der var altsaa i C-Nævnet Uenighed mellem det radikale Venstres Repræsentant og mine Meningsfæller, men man kan ikke sige Uenighed af principiel Art, fordi det radikale Venstres Repræsentant vilde gaa med til en Forhøjelse. Nu er det sagt: ja, men der var dog en principiel Uenighed om Pristallet. Dertil svarede jeg allerede i

det andet høje Ting, at der havde været Mulighed for en Overenskomst, idet Arbejderrepræsentanterne i C-Nævnet tilbød at gaa ind paa, at der blev taget noget Hensyn til Pristallet, men kun for den Del af Beløbet, der vedrører Forhøjelsen, ikke for det hele Beløb. Det kunde der imidlertid ikke opnaas Overenskomst om. Vi havde nødig gjort det, men var villige til at forhandle ogsaa paa dette Punkt.

Men der er jo en Kendsgerning, som man ikke kan komme udenom, og som viser, at jeg ikke har handlet uparlamentarisk. Det er den Kendsgerning, at det andet høje Ting har vedtaget Lovforslaget om en Ændring i Arbejdsløshedsloven af 4. Marts 1924. Dette Lovforslag er Konsekvensen af mit Cirkulære af 14. September. Jeg har altsaa udstedt mit Cirkulære og derefter i det andet høje Ting forelagt et Lovforslag, der er den økonomiske Konsekvens deraf, og som var et Led i den Overenskomstmulighed, som det radikale Venstres Repræsentant og jeg havde om Morgen den 14. September. Dette Lovforslag har jeg indbragt i det andet høje Ting, og Tinget har vedtaget det. Jeg maa da mene, at jeg dermed i alt Fald har faaet parlamentarisk Indemnitet for, hvad jeg muligvis maatte have forbrudt den 14. September.

Det ærede 14de tingvalgte Medlem (Tvede) hævdede, at Gennemførelsen af hans Partis Ændringsforslag i Fjor, som ogsaa blev indbragt i Folketingsudvalget og kom frem i Tinget som Ændringsforslag, men for øvrigt ikke blev fastholdt, idet det blev taget tilbage, vilde have hjulpet de arbejdsløse. Det kunde da i alt Fald ikke have hjulpet dem mere end Loven af 31. Marts i Aar, for ogsaa efter det ærede Medlems Ændringsforslag i Fjor var det Arbejdsløshedskasserne, der selv skulde afholde Udgifterne. Jeg har for øvrigt i forrige Samling baade her og i Folketinget fremført de Indvendinger, jeg havde mod det ærede Medlems Forslag. Jeg miskendte aldeles ikke den gode Hensigt deri — det sagde jeg klart nok —, men jeg søgte at paavise, som jeg tror ubestrideligt, at det var praktisk uigennemførligt — jeg tror ogsaa politisk; jeg skal ikke her gentage de Argumenter, jeg drog frem, de findes i Rigsdagstidende.

Til sidst sagde det ærede 14de tingvalgte Medlem, at de politiske Forhold medfører, at Landstinget meget snart maa standse sit Arbejde. Hverken dette ærede Medlem eller det ærede 3die Medlem for 4de Kreds vil jo modsætte sig en Udvalgs-